

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Yeni Suriye Rejimi

İslam'ın Zaruretlere ve Güç Dengelerine Ruhsat Vermesi Mi... Yoksa Tekrarlanan Komplolar ve Tuzaklar Mı?!

Suriye Dışişleri Bakanı Esad Şeybani 19 Ağustos 2025'te, Amerikan gözetiminde Paris'te Yahudi varlığından bir heyetle bir araya gelerek, Suriye'nin güneyindeki gerginliğin azaltılması ve 1974 tarihli ayrılma anlaşmasının yeniden aktif hale getirilmesi de dahil olmak üzere bir dizi dosyayı görüştü. Bu görüşmenin duyurulmasının ardından, Suriye devrimini ve Beşar ve rejiminin devrilmesini destekleyenler, özellikle de İslami değişimi, İslam'ın uygulanmasını ve dünya çapındaki Müslümanların davalarının desteklenmesini arzulayanlar arasında tartışmalar çıktı. Bu kişiler, görüşme ve müzakereleri, güç dengesi ve Suriye'deki tükenmiş ve yıkılmış iç durumlar da dahil olmak üzere birçok gerekçelerle haklı gösterenler ile bu görüşmeleri reddedenler ve bu görüşmeleri bir ihanet, boyun eğme ve ajanlık politikalarının devamı ve Suriye halkının özlemlerinin ve enerjisinin yok edilmesi olarak görenler arasında kalmıştır.

Müslümanlar ve halklarının, benzer eylemler ve durumlar ile aldatılmaları ilk, ikinci değil birçok kez olmuştur; oysa Müslümanlar ve halkları bu eylemlerde ve durumlarda, baskı ve köleliğin zincirlerinden kurtulma ve hayal edilemez zulümden kurtuluş olasılığını gördüler ve bunlarda zaferler ve arzularının gerçekleşmesini hayal ettiler. Sonra olaylar, onların entrika çeviren düşmanların ve ajanların komplolarının kurbanı olduklarını ortaya çıkardı ama bu düşmanlar ve ajanlar, tuzaklarını tekrarlamayı ve komplolarını kurmayı alışkanlık haline getirdiler ve komplolarının çoğunda da başarılı oldular. Herhangi bir nedenden veya başka bir şeyden dolayı tökezlediklerinde, komplolarına başvurup onun etrafında dönerek halklara daha fazla zulmedip boyun eğdirmeye, üzerlerindeki baskı ve aşağılama zincirlerini daha da sıkılaştırmaya başladılar. Peki sebep veya sebepler nelerdir? Sorumlu olan kimdir? Bu durum ne zamana kadar sürecek ve tekrarlanmaya devam edecek mi?

“Bu durum ne zamana kadar sürecek?” sorusunun açıklaması konusunda bir şey söylemek nafil? Zira bu, süre veya zamanla ilgili değildir, aksine benzer komplo tuzaklarına tekrar tekrar düşmenin nedenleriyle ilgilidir; gerekli olan cevap ise, bu nedenleri ortadan kaldıracak durumların açıklanmasıdır.

Evet, bunlar, ölümcül baskı ve aşağılama da dahil olmak üzere yüz yıldan fazla bir süredir her yıl tekrarlanan hileler ve aldatmalardır. Buna rağmen bu nedenlerin kaldırıp atılması, bunlardan dolayı tövbe edilmesi, dolayısıyla Allahu Teala'nın şu kavlini tasdik ederek bunların zorlu sonuçlarının dikkate alınması söz konusu değildir: **“Takvaya erenler var ya, onlara şeytan tarafından bir vesvese dokunduğunda (Allah'ın emir ve yasaklarını) hatırlayıp hemen gerçeği görürler.”** [Araf 201] Aynı şekilde Allahu Teala'nın şu kavlini: **“Onlar, her yıl bir veya iki kez (çeşitli belâlarla) imtihan**

edildiklerini görmüyorlar mı? Sonra da ne tevbe ediyorlar ne de ibret alıyorlar.” [Tevbe 126]

Burada gerekli olan araştırma ve cevap, yeni Suriye rejiminin, onun cumhurbaşkanının ve ekibinin gerçekliğini derinlemesine incelemek değildir, çünkü bu zaten açıktır. Ayrıca Dışişleri bakanı ile Yahudi varlığının içişleri bakanı arasındaki görüşmeyi analiz etmek, ya da bu görüşmenin Amerikan gözetiminde olduğu gerçeğini incelemek de değildir. Eğer bu bariz konular araştırmaya ihtiyaç duyuyorsa, o zaman bu, pusulanın kaybolduğu ve düşüşün önemli bir boyuta ulaştığı anlamına gelmektedir. Buradaki konuşma, ümmetin geneli hakkında değildir; aksine değişimi gerçekleştirmek için ümmetin ön saflarında yer alanlar, konuşma ve şerî eğitim pozisyonunda olanlar ve dini eğitim verenler ve ümmet içerisinde hareket ve siyasi eğilim pozisyonlarında olanlar hakkındaki bir konuşmadır.

Suriye'deki bu yeni rejim hakkında bir şey söylemek gerekirse, hiç kimse onun İslam'ı uyguladığını iddia edemez ve hiç kimse İslam'ı uygulamadığının ve gerek anayasası ve kanunları bakımından gerekse Birleşmiş Milletler sözleşmelerine ve kararlarına bağlılığı bakımından Batılı laik küfür temellerine dayalı olduğunun cahili olmaz. Beşar Esad rejimini devirmek için yapılan askeri hareketlerin, bu mesele ve detaylarını Türkiye ve Rusya ile birlikte düzenleyen Amerika tarafından planlandığının hiç kimse cahili değildir. Bu esnada ve sonrasında, bu rejim herhangi bir tavır almamış veya İslam'a atfedilebilecek önemli bir tezahür göstermemiştir. Aksine Amerika'nın taleplerini karşılayan iç politikalarda ısrar edilmiş ve Suriye'ye yönelik tekrarlanan Yahudi saldırıları çarpıcı bir şekilde göz ardı edilmiş, bu da birtakım şüphe ve soruları gündeme getirmiştir!! Ayrıca Yahudi varlığının Gazze'de işlediği korkunç katliamlar tamamen görmezden gelinmiştir. Peki onu haklı gösterenlerin veya propagandasını yapanların gerekçe gösterdiği şey nedir; bu rejimin tutumlarını görmezden gelmeleri ve onun gerçeğine göz yummaları için gerçekten meşru gerekçeler var mı, yoksa Beşar rejiminin devrilmesi, bölgedeki diğer rejimlerin işlediği büyük günahlara benzese bile onlara tüm büyük günahları işleme hakkını veren bir fazilet midir? Peki Trump, ABD elçisi Tom Barrack ve diğerleri bir yana, neden Muhammed bin Selman gibi Körfez yöneticileri ve Erdoğan ondan memnunlar?

Bu nedenle Şeybani'nin Yahudi heyeti ve ona eşlik edenlerle yaptığı görüşmenin duyurulması ve Yahudi varlığı ile normalleşme yolunda atılan adımlara ilişkin resmi açıklamalar, bu rejimin yüzündeki bir başka perdeyi kaldırarak onun tehlikeli eğilimlerini ortaya çıkarmıştır.

Zaruri araştırmaya ve gerekli uyarıya ihtiyaç olan şey, ümmetin işleriyle ilgilenen ve Batı'nın egemenliğinden ve zulmünden kurtulmayı isteyen bazı kimselerin, bu rejimi ve onun temellerini savunmaları ve ortaya çıkan kusurlarını örtbas etmek için gerekçeler aramalarıyla ilgili kendilerine atfedilenlerin nedenleridir. Ne yazık ki bu kişiler eylemleriyle Müslümanların zayıflamasına neden oluyorlar ve gerek iç çatışmaları körükleyerek gerek Sykes-Picot Anlaşmasının gerekliliklerine göre hareket ederek, gerekse de Müslümanların birçok meselesini görmezden gelerek düşmanlarının planlarını takip ediyorlar. Ayrıca onlar mezhepçiliği, Sykes-Picot'u ve vatancılık bağlarını reddetmelerine

rağmen, gerçekliğin zorluklarını ve hayali yolların kapanmasını gerekçe göstererek pratikte bunların içerisine dalıyorlar. Böylece insanları politikaları ve eylemleri desteklemeye sevk ediyorlar ancak daha sonra bunların kendilerini daha fazla zincirlemesinden, yorgunluklarını daha da artırmamasından ve büyük umutların ve vaatlerin ardından kendilerini hayal kırıklığına uğratmasından dolayı şaşkınlık yaşıyorlar.

Güç dengeleri, gerçekliğin baskıları, zorluk veya sıkıntı doğuran olaylar, zaruretler ve benzerlerinin fıkhi gerekçeleriyle bu rejimin ve diğerlerinin kötülüklerinin göz ardı edilmesini helal görmek, iyi niyetli olsa bile bir anlayış ve amel hatasıdır. Zira bu, ümmetin çaresizliği ve kafa karışıklığının nedenlerinden biri olup bundan daha fazlasına yol açmaktadır. Bu gerekçelerin, diğer saray mollalarının fetvalarından ne kadar farklı olduğunu bilmiyorum. Bazı tezahürler, iddia edilen niyetler ve hayali gerekçeler dışında farklı bir şey var mı acaba?

Bu nedenle Mısır, Tunus, Suriye ve diğer yerlerdeki devrimlerden sonra tanık olduğumuz gibi, ümmetin tekrar tekrar başarısız olmasının sebebinin, daha önce Afganistan, Burma ve diğer yerlerde gördüğümüz Müslümanların yüzüstü bırakılmasının ve bugün Gazze'de daha açık ve daha zor bir şekilde gördüklerimizin sebebinin ve mevcut Suriye rejiminin propagandasının yapılmasının sebebinin, aldatıcı sloganlar dışında pratikte Tunus veya Mısır rejimlerinden hiçbir farkı yoktur. Dolayısıyla harekete geçen, ayaklanan ve feda eden ümmet değil, aksine yukarıda bahsedilen elit kesimdir; yani şeyhler, davetçiler ve iyi niyet ve kasıtlı çalışanlardır. Ancak onlar, kafirlerin tuzakları ve komplolarıyla aldatılıyorlar, tuzaktaki bir yem mesabesinde olan tezahürler ve sözler nedeniyle ajanlar ve entrika çevirenler hakkında iyi zan besliyorlar, onları arzu edilen değişim için vaat edilen bir umut olarak görüyorlar, onların propagandasını yapıyorlar, ancak daha sonra onların tuzaklarına düşüyorlar, böylece halk ya da ümmet de onlarla birlikte bu tuzağa düşüyorlar.

Evet, ümmetin kalkınması ve doğru caddeye yönelmesi ya da çöküşü ve sapması, tutumlarının doğruluğu veya yanlışlığı, coşkusu veya kısıtlılığı, harekete geçmesi veya geri çekilmesi, birinci derece bu hususların, elit kesimde yani alimlerinde, hatiplerinde, yönlendiricilerinde ve kendilerine güvendikleri ve lider olarak kabul ettikleri düşünürlerinde ve siyasetçilerinde bulunmasına bağlıdır. Zira ümmette var olan şey, büyük ölçüde bu kişilerde var olan şeydir.

Ancak bu kişileri, ilim ve amel ehlerinden ve istekle, şevkle ve samimiyetle İslami değişimi arzulayan elitten kılan şey nedir? Ayrıca onları, aldatmaların ve benzerlerinin tekrarlanmasına rağmen aldatıcıların ve entrikacıların tuzağına düşen kolay bir av haline getiren şey nedir?

Bu sorunun cevabı, üzerinde durulup çözülebilmesi için ciddi bir çalışma gerektirdiği gibi bu makalenin sınırlarını aşan iş birliği, diyalog ve katkıyı da gerektirmektedir. Ancak ne kadar çok neden olursa olsun bu, temel bir nedenden kaynaklanmaktadır ki bu da ümmetin devlet adamları eksikliğidir. Yani İslam toplumunu ve İslam ümmetini korumak gibi yüce maksatları anlamakta yetenekli olan, ümmetin genel sorunlarını ve bu sorunlardan öncelikli olanları anlayan, dolayısıyla siyasi bakış açısı olan; yani ümmetin genel işlerinin gözetilmesi düşüncesini özelliklerinden biri haline getiren, umutsuzluk veya

hayal kırıklığının yanı sıra söz konusu elitler arasında yaygın olan şerî olmayan gerekçelerden uzak bir şekilde ümmetin sorunlarına şeriata uygun pratik çözümler sunan adamların eksikliğidir. Zira söz konusu devlet adamı, anlayan bir akıl ve disipline eden şeriattan değil de, meyillerden kaynaklanan gerekçe ve bahanelerle sulandırılmış fetvalardan uzak bir şekilde disipline eden, şerî ilim ile gerçekliği objektif bir şekilde kavrayabilme ve genel sorunlara çözümler planlayabilme ve de çıkmazdan en kısa sürede ve en düşük maliyetle çıkabilme becerisinin arasını birleştiren kişidir. Bu kriter sayesinde gördüğümüz hatalı gerekçelere binaen, İslam ümmetinin ciddi bir şekilde devlet adamı eksikliğinin acısını çektiği ve ümmet içerisinde çok sayıda devlet adamı ortaya çıkıp büyümesinin yanı sıra, onların arasından sadece devlet adamları değil devleti inşa edecek seçkin bireyler ortaya çıkıp büyümedikçe, ümmet için bir varlık kurulmasının ve sürdürülmesinin pek olası olmadığı söylenebilir.

Sapmaları haklı çıkarmaya ve bunlara gerekçeler uydurmaya yönelik ayrıntılı nedenlere gelince; belki de bunların en önemlisi, gerçekliğin zorluğu, kafirler ile Müslümanlar arasındaki güç dengelerindeki farkların boyutunun yanı sıra başarısızlıkla sonuçlanan birçok deneyim ve yüksek maliyetler ve kafirlerin, Müslümanların değişimi ve İslami hayatı yeniden başlatmayı hedefleyen yönelim ve hareketlerinin farkında olmalarıdır. Bir de buna hedef gerçekleştirilmeden geçen uzun süre ve nesillerin geçmesi eklenmiş, bu da ruhsat kapılarının genişletilmemesi halinde İslami değişim yollarının kapalı olduğu yönünde genel bir duygunun oluşmasına yol açmıştır. Dolayısıyla bunlar, ruhsat kapılarının ardına kadar açılmasına ve onun yerlerinin, şartlarının ve engellerinin dikkate alınmamasına sevk eden umutsuz fikirlerdir. Bu ise, mevcut Suriye rejiminin eylemlerini haklı çıkarmak ve hain ve ajanlıkla nitelenen diğer rejimlerden farksız olan politikasına rağmen onu savunmak için en önemli ve en tehlikeli nedenlerdir. Bu gerekçe sahiplerinin nezdinde, şekli tezahürlerden, gerçekliklerle çelişen iddialardan ve hiçbir eylemle desteklenmeyen niyetlerden kaynaklanan duygusal bir durum dışında tutumlarına yönelik hiçbir kanıtları yoktur. Bu da havanın iplerine, yani var olmayan hayallere tutunmaktır. Tıpkı şöyle denildiği gibi: Boğulan adam saman çöpüne sarılır.

Vurgulanması gereken şey, yol ne kadar uzun ve fedakarlıklar ne kadar büyük olursa olsun ısrarın, azmin ve kastın ne anlama geldiğini ve ne gerektirdiğini bilen devlet adamlarından oluşan siyasilerin eksikliği olmamış olsaydı, havanın ipine ve saman çöpüne sarılmanın olmayacak olmasıdır. Yukarıda adı geçen elitlerin büyük çoğunluğu, değişim hakkında düşünürken, zayıflık, acizyet ve zaruretler gerekçesi dışında başka bir çare bulamadıkları zor bir gerçeklikle karşı karşıya kalmaktadırlar. Onları tek bir yola başvurmaya iten şey, şerî zaruretler veya ciddi zorluklar değil, şerî olmayan çıkarlar, ihtiyaçlar ve sıradan zorluklarla ilgili ruhsatlardır. Bu sadece siyasi zayıflıktan değil, aynı zamanda ilim eksikliğinden de kaynaklanmaktadır ki her ikisi de bir devlet adamında olması gereken hususlardır.

Suriye rejiminin meşru olmadığına ve İslami olarak nitelendirilmesini destekleyen cüziyatlarda veya tutumlarda ciddi eksiklik olduğuna dair birçok deliller olmasına rağmen mevcut Suriye rejiminin bazı savunucuları tarafından

gündeme getirilen bir mesele vardır. Bu da örneğin onların şu sözüdür: Düşmanla müzakere etmek caiz olup haram değildir. Sonra bu kardeşler, bu rejimin Yahudi varlığının temsilcileriyle yürüttüğü tekrarlanan müzakereler gibi yaptı şeyin şerî ve kabul edilebilir bir şeymiş gibi davranıyorlar ve delilin de Suriye'nin çıkarı olduğunu söyleyip noktayı koyuyorlar. Cevap, araştırmanın sadece bir müzakere meselesi olmadığıdır; zira Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem, Hendek Savaşı'nda, Hudeybiye'de ve başka yerlerde kafirlerle müzakere etmiştir. Onun ardından Raşid Halifeler de müzakere etmişler ve bu müzakereler doğrudan ve dolaylı olarak yürütülmüştür. Dolayısıyla araştırma, müzakereler konusundadır. Peki müzakere edilen şey neydi; hakların geri alınması mı yoksa haklardan vazgeçilmesi miydi? Bu müzakere, Yahudi varlığını kısıtlamak ve onunla savaşmaya hazırlanmak amacıyla mı, yoksa onunla ilişkilerin normalleşmesi ve onun tanınması için adım adım ilerlemek amacıyla mıydı? Bu müzakerelere, Gazze'ye yardım etmeye yönelik herhangi bir kasıt giriyor mu? Suriye yöneticilerinin Suriye'yi ve halkını İslam dünyasının bir parçası olarak gördüklerine ve dünyadaki Müslümanlar için önemli olan şeylerle ilgilendiklerine dair herhangi bir bakış açısı veya bir delil var mı, yoksa bu var olmayan ve bu rejim için kabul edilemez bir durum mu? Eğer mesele böyleyse, o halde İslam bu rejimin neresinde? O halde örneğin Ürdün veya Suudi rejimlerinden nasıl farklı oluyor? Aynı şey Amerika ile olan ilişkiler, laikliğin uygulanmasıyla ilgili yolculuk ve Suriye'yi Müslüman olmayan grupların lehine zayıflatmaya yönelik hazırlık için de söylenebilir; buna ek olarak onların İbrahim Anlaşmaları olarak adlandırdıkları şeye tedrici olarak girmesi gibi diğer endişeler de söz konusudur.

Bu rejimin, Amerika, Yahudi varlığı ve bölge ülkeleriyle ilgili politikalarını savunanlarının tutunduğu noktalardan biri de, onun yeni bir rejim olduğu ve Yahudilerle savaşa girmekten aciz olduğu yönündedir. Ve eğer onların saldırılarına sessiz kalınmazsa, rejimi yok edecekleri yönündedir. Bu nedenle varlığını korumak için Amerika'nın emirlerine boyun eğmek ve uygulamak zorundadır! Eğer durum böyleyse, o halde böyle bir rejimden ne umulabilir veya beklenebilir ki? Peki zati gücünü ve özgürlüğünü inşa etmeye yönelik izlediği stratejisi nedir? Yani o, kelimenin tam anlamıyla bir devlet midir?

Bu rejimi savunanlar, Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in Hendek'te müzakere ettiğini ve neredeyse kâfirlere tavizler verdiğini ileri sürmektedir. Bu tür argümanların, çıkarım ve istidlal konusunda bir iflase delalet ettiği gayet açıktır. Zira Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem, hiçbir zaman küfür sistemlerine, kendi dışındaki hiçbir kanuna veya otoriteye boyun eğmemiş ve iç ve dış politikalarında düşmanlarının talimatlarına veya emirlerine bağlı kalmamıştır. Onun müzakereleri, kendi görüş ve kararlarına göre devletini, egemenliğini ve otoritesini koruma yönünde olmuştur. Peki Suriye'deki yeni rejimin yöneticilerinin yaptıkları bunun neresinde?

Bu rejimi ve eylemlerini savunanlar aynı zamanda şöyle diyorlar: Kendini onların yerine koyun; sen olsan ne yapardın? Cevap şudur: Bir Müslümanın aslen bu pozisyonda olması caiz olmadığı gibi alkol servisi yapan bir barın denetçisi veya kumarhanenin, genelevinin ve kumar işletmesinin müdürü olması da caiz değildir. Bir Müslümanın İslam dışı bir yönetici konumunda

olması tartışmasız caiz değildir. Eğer kendisine İslam ile hükmetmemesi şartıyla tüm yönetim ve otoritesi sunulsa bile bu, tek kelimeyle caiz değildir. Nitekim böyle şey Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e sunuldu ancak o bunu kesin bir şekilde reddetti. Bu konuda kâfirlere ve dünyaya, bu tarz bir yönetimin reddedilmesine dair kalıcı bir şekilde hitap eden ilahi bir emir ve küresel İslami bir bildirim mesabesinde açık ayetler nazil olmuştur. Nitekim bu konuda Kafirun suresi indirilmiş olup bu surede yönetim ve ilişkilerde küfrün reddedildiği üç kez tekrarlanmıştır.

Vacip olan İslam'ın uygulanması olup İslam'dan başkasını uygulamak için yönetimi almak ve ona ulaşmak doğru değildir; zira konunun özü ve şerî hedef, hareketi veya grubu ve liderini yüceltmek değil, Allah'ın kelimesini yüceltmektir. Bu nedenle burada zaruret gerekçelerine bir yer yoktur ve bu, gerçekliklerin tasvirini saptırmaktır; zira falan kişinin veya grubun yönetimde, bakanlıkta veya sarayda olması bir zaruret değildir. Müslüman ülkelerdeki yönetimde sömürgeci kâfirlere ve düşmanlara hizmet etmek veya onlara bu ülkeler üzerinde herhangi bir egemenlik veya otorite vermek caiz değildir; hatta bu, kâfir ve tiran bir yöneticiyi devirmek gibi Müslümanların maslahatları karşılığında olsa bile. Müslümanların vacibi, müminlerle iş birliği yapmak, müminler arasında dostluk kurmak ve müminlere güvenmek yoluyla değişim, İslami yönetimi kurmak ve tiranları devirmek için çalışmalarınıdır. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُتِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ * وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا وَالِيَ اللَّهُ هُمُ الْعَالِيُونَ** **“Sizin dostunuz ancak Allah, O'nun peygamberi ve namaz kılan, zekat veren rükua varan müminlerdir. Her kim Allah'ı, Peygamberi ve müminleri dost edinirse bilsin ki, galip gelecek olanlar, yalnız Allah'ın tarafını tutanların grubudur.”** [Maide 55-56] Bu konuda kâfirlere ve onların ajanlarına meyletmek ya da iktidara ulaşmak için onlarla iş birliği yapmak caiz değildir. Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in sünneti ve metodu işte budur. Zira Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **وَلَا تَرْكَبُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ** **“Zalimlere meyletmeyin. Yoksa size ateş dokunur. Sizin Allah'tan başka dostlarınız yoktur, sonra yardım da göremezsiniz.”** [Hud 113]

أَوَّلًا يَرَوْنَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٍ مَّرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا يَشُوبُونَ وَلَا هُمْ يَذَّكَّرُونَ

“Onlar, her yıl bir veya iki kez (çeşitli belâlarla) imtihan edildiklerini görmüyorlar mı? Sonra da ne tevbe ediyorlar ne de ibret alıyorlar.” [Tevbe 126]

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Dr. Mahmud Abdulhâdî